

Tarih İbrettir İbret Alana

— safdeha · 06 Eylül 2017

Zaman parçalarına yansıyan sülietler
Deniz dalgalarında illüzyon sahneliyor
Her ses yabancı, saklı kalır safi niyetler
Maziden kalan yara, ahiri iteliyor!
Sır değil eğlencesi, ip atlarken çocuklar
Tıpkı açmaya hazır gibidir tomurcuklar
Kalem defter çantadan çıkmaz, hayli heveskâr
Her asırda kapanır göz, öbe sobeleniyor!

Her gördüğüm aslından yansıyan sanal gölge
Yazılmış tarih tek tek, okuyana çok belge
Egoya bağlanmış hal, hesabında cüretkar:
Aş iş zahmetsiz olsun, mirasa yağar övgü
Mal versen baş eğdirir, yoksa bitmez sövgüsü
Dalga aynı, zaman da aynı sürer tekrarlar
Silahtan çıkar kurşun tek tek leşleri sayar
Kan mavi görünür bu nasıl düşmanlıksa
Beşer bıkmaz, yedikçe bayatı yine doyar...

Müslüman evladiyiz harpte ölsek şehidiz
Peygamber ocağında kardeşliğe şahidiz
Lakin deniz bu, bozar... Oyalar durur emel!
Bozkır asla denize benzemez toz duman yel
Boğar, göz gözü görmez, sınava doymaz amel...
Dünyalığa mahkûm bir savaşta Uhud'tayız!
Sözü dinlemedikçe kum olur yel savurur
Kalbi inanmadıkça nefsini hırs kavurur
İnat edeni sarar toprağı ebediyen
Boşuna geçer ömür, kalbi durur, dil kurur...

Güneşten gelen telaş güne damga vursa
Aysa karanlığına her an meydan okusa
Kalıcıdır çığlıklar, sonu gelmez korkular
Koynumuzda beslesek yılan soktukça sokar!
Ten şifa bulmak için şer iğneyle sarsılır

İki göğsün arası her nar gibi yarılr
Katliama alışmış Ermeni Rum çeteler
Kendi kazdıkları şer kuyulara atılır...

Allah'tan başkası da vermez gerçek adalet
Dikenleri deler de, giymiş olsa sandalet!
Beşer haddizce kumar oynarsa yaratanla
Üç günlük beyliği de olur sonsuz sefalet!
Görmeli, teslim olsa yansımayı bir anda
Puslu anı aşmışsa ilhamla dolan kanda
Korkuya neden biter ağardığında ilk tanda
Huzur güneşi doğar teslim olan imanla!
Ekmeğe mahkûm aciz, edilmez artık taciz
Dertlerine şifadır ölür benlik doğar biz
Bozkır denizi olur, sefa yapar limanda!

Tarih tekerrür etmez, ders alır, eşer, eşer
Gül kokar, bülbül öter... Toprağı deşer, deşer!

Saffet Kuramaz